

handlet her iffor om Nørre-Sundbyes Kjøbstadsret, og jeg troer virkelig ikke, at dersom man stillede nærværende Sag i Bero, at Broen kom, for der mulig kommer en Jernbane, som gjør den nødvendig, thi naat blot Kjøbmændene i Aalborg beholde den Handel for Benschysfel, som de hidtil have havt, saa bryde de dem kun lidt om Broen, hvilket jo er meget naturligt. Jeg skal derfor meget indstændigt bede den høitærede Indenrigsminister for Alvor at tage fat paa denne Sag, thi at komme overeens med Communalbestyrelsen i Aalborg om denne Sag er vist umulig, thi de Herrer ville jo ikke vide det mindste af denne Sag eller at der findes Trang for Omsætningssteder norden for Liimfjorden. Men selv om Indenrigsministeren ikke skulde være Minister til Efteraaret, som Gud forbyde, saa haaber jeg, at Rigsdagen ikke lader denne Sag gaae af sin Haand, thi den er sandelig af stor Vigtighed for Benschysfel og paaatrængende nødvendig.

Da Ingen mere begjærede Ordet, fattedes Indstillingens Overgang til 2den og sidste Behandling under Afstemning, og vedtoges eenstemmigt med 71 Stemmer.

Formanden: Forsaavidt Endringsforslag ønskes indgivne, bedes de afleverede i Bureauet inden imorgen Middag.

Efter Dagsordenen gik man derpaa over til Forespørgsel af Rigsdagsmanden for Præstø Amts 4de Valgkreds (Grundtvig) til Ministeriet (Forespørgslen findes i Folkethingstid. Nr. 121 Sp. 1888).

Grundtvig: Først maa jeg da takke det ærede Thing, fordi det ikke har lagt den mindste Hindring i Veien for denne Forespørgsel, som jeg dog maa formode ikke var Overfattet med, og ligeledes skal jeg takke det høie Ministerium, fordi det ikke har gjort mindste Banskælighed ved at svare for aabne Døre, men just fordi jeg føler mig skyldig til at takke derfor, da føler jeg mig saameget mere skyldig til at gjøre Rede for, hvad der har bevæget mig til denne Forespørgsel, hvorom vistnok Mange ville tænke og sige, at den kommer enten for tidlig, eller for sildig, eller at den var under alle Omstændigheder oversflødig, og under de nærværende Omstændigheder ubehagelig, og jeg haaber i saa Henseende at kunne gjøre Rede for mig, da jeg har stræbt at klare Sagen for mig selv, førend jeg besluttede at bringe den paa Bane her. Det er det ærede Thing, og vistnok ogsaa det høie Ministerium, bekendt, at lige fra min første Indtrædelse paa Rigsdagen, der er endnu ældre end Folkethinget, er om trent lige saa gammel som Rigsdagen selv, har jeg hørt til de Danstætte af Danstærne, — og at de ikke kunde vente andet af mig, som allerede var en gammel Ordsfører baade med Mund og Pen for Danskhed og Nordiskhed — og maatte altsaa af al min Smule Magt modsætte mig enhver Afhængighed for Danmarks Rige af det store splidagtige Tydskland, og paa det Stærkeste maatte fraraade enhver Sammensmedning med det Danmark fra Arilds Tid fjendtlige Holsteen, som maatte indsnøre Danmark i det tydske Forbund og derved forberede vor Friheds og hele vor Danskheds Undergang.